Imprimat legal. 21. MAI. 1927

ANUL III. — No. 15
1 IUNIE 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar şi în românul necinstit si înstrăinat!“

ÎNFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţărei 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei.
In streinătate 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU
Prim Redactor: CAIUS BARDOŞI

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
CLUJ, STR. BOB No. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA“
CLUJ, C. VICTORIEI 7

ANUL III. — Nr. 15 1 IUNIE 1927

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Daţi pentru sinistraţii din Năsăud

Un apel din partea Prea Sfinţiei Sale Episcopului Dr. Iuliu Hossu din Gherla.

Liga Apărării Naţionale Creştine, în conformitate cu principiile ei fundamentale şi cu străduinţa ei zilnică de a face să pătrundă sublima morală creştină în toate manifestările vieţii publice, socoteşte de a ei elementară datorie să sprijine din tot sufletul următorul apel pornit din sânul sfintei Biserici, cu care înţelege să meargă mână în mână spre a ridica din nevoie, din sărăcie şi apăsare neamul românesc, ajuns la limanul întregirii sale etnice prin credinţa nestrămutată, prin vitejie şi luminata conducere. Urmând această cale, în tovărăşia binecuvântată a celei dintâi forţe de conservare şi propăşire a neamului nostru, în tovărăşia celor două biserici naţionale, în numele revistei „Infrăţirea Românească", organ al Ligii Apărării Naţionale de dincoace de Carpaţi, rog pe toţi bunii Români să asculte şi să urmeze cu fapta, următorul apel al Prea Sfinţiei Sale Dlui Episcop din Gherla, Dr. Iuliu Hossu.

I. C. Cătuneanu.

Iată şi textul P. S. S. Episcopului din Gherla.

Veneraţi Fraţi şi Preaiubiţi Fii! *)

In Joia mare, la patimi, înfricoşată nefericire a mistuit cu foc vechiul şi fruntaşul centru de cultură românească, Năsăudul scump grăniţerilor noştrii de veacuri şi scump neamului întreg. O mare parte a Năsăudului este scrum şi cenuşă.

Pe ruine stau şi plâng bătrâni îngârboviţi şi copii plăpânzi pe ruinele căştioaielor ridicate cu enorme jertfe după catastrofa din 1922, când valurile năpraznice rostogolite din munţi, i-au lăsat lipiţi pământului.

Ni s'a strîns inima de durere primind vestea îngrozitoare în Vinerea sfintelor Patimi.

Nouă tuturor ne-a strălucit ziua luminată a Inverii Domnului. Am întrat cu viaţă înoită creştinească pe cărarea vieţii, ducând mai departe munca dătătoare de viaţă. Năsăudul scump sufletului nostru a rămas cu lacrămile si suferinţele Vinerii Patimelor.

Ei urmează postul mare şi amar, lipsiţi de bucate, de pâine şi de vestmântul trupului. Plâng dureros pe cenuşa avutului lor.

Chiar în Joia mare am auzit din nou cuvintele dumnezeeşti, testamentare a Domnului Isus, cari cu stăruinţă ne îndeamnă la dragoste unul faţă de altul.

„Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiţi unul pe altul precum eu v'am iubit pe voi. Aceasta este porunca mea, să vă iubiţi unul pe altul. Intru aceasta vor cunoaşte toţi, că sunteţi ucenicii mei dacă veţi avea dragoste întru voi."

Glasul Domnului se îndreaptă cătră fiecare dintre noi de a-ne arăta dragostea creştinească sărind, cu ce putem, întru ajutorul celor năpăstuiţi.

Să arătăm, iubiţilor, credinţa sufletului nostru prin faptele milosteniei.

Avem prilej să arătăm, că Hristos a înviat în sufletele noastre şi trăieşte întru noi prin cuvântul său, care este suflet şi viaţă.

Deschizând *colectă publică,* pentru a sări într'ajutor celor năpăstuiţi, Vă îndemn întru Domnul să daţi cu drag, după putere, ştiind că Domnului daţi, care întru acest cuvânt va judeca lumea. *„Amin zic vouă: întrucât a-ţi făcut unuia dintre aceşti fraţi mai mici ai mei, mie aţi făcut.* Veniţi binecuvântaţii Părintelui meu, moşteniţi împărăţia care este gătită vouă dela întemeiarea lumii: că am flămânzit şi mi-aţi dat de am mâncat, am însetat şi mi-aţi dat de am beut, străin am fost şi m'aţi primit, gol şi m'aţi îmbrăcat."

Nu mă îndoiesc, că guvernul Ţării va grăbi cu ajutorul său puternic, dar nu trebuie să lipsească jertfa nici unuia dintre noi. Cu zmerenie mă înscriu în listă cu suma de 10.000 Lei.

Toţi, cari ascultă glasul Domnului, să binevoiască a trimite banul lor la aceasta Episcopie, îngrijindu-ne noi, ca ajutorul tuturor să ajungă la cei lipsiţi, publicând la acest loc contribuirile după parohii.

Onoraţii Fraţi preoţi vor vesti acest apel al nostru în biserică, îndemnând credincioşii la binefacere amintind, că este mai fericit a da decât a lua.

In afară de eparhie rog presa, să binevoiască a sprijini această acţiune creştinească.

Rezultatul colectelor să se trimită fără intârziere.

Cerşindu-Vă tuturor dela Preabogatul Dumnezeu toate bogăţiile darului său, vă zic; „Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui".

Gherla, la 30 Aprilie 1927.

Episcop Dr. Iuliu Hossu.

* * *

Acest apel are misiunea să pătrundă în toate inimile caritabile. Ajutorarea fraţilor năsăudeni este o datorie a fiecărui bun român. Dar în primul rând al studenţimei luptătoare.

Cercului „Gheorghe Coşbuc" a studenţilor năsăudeni îi se deschide un minunat prilej pentru a-şi fecunda cu faptă reală crezul său propovăduit în toate cătunele Năsăudului, în care s'au plămădit visuri poetice şi fapte eroice.

La muncă, deci, băeţi!

*) Publicat în „Curierul Creştin" A. IX. No. 9—10, p. 1—2.

Literatura Svasticei

de **D. Al. Nanu**

Atragem atenţia cititorilor noştri asupra articolului de mai jos, semnat de cunoscutul scriitor dl Alex. Nanu, şi-l rugăm pe această cale să ne ierte că s'a întârziat până acum cu publicarea.

*

Perfect conştienţi de faptul că o tendinţă fie etică sau altfel, dăunează literaturii dacă acea tendinţă preocupă în mod tiranic pe artist, şi mai ales dacă scriitorul nu e artist, noi pretindem că atâta vreme cât scriitorul are un talent real şi se concentrează cum e şi firese asupra esteticei, ei bine, arta întrucât e tendenţioasă nu numai că nu pierde din valoarea ei, dar câştigă prin originalitate şi mai ales prin impulsul robust al tezei. Istoria literară pe care o învăţăm mai mult spre a lua învăţături asupra viitorului literaturii — folosul oricărei istorii —, ne dă câteva sugestii în această privinţă.

Dacă ne amintim cum setea de ordonare, de sentimente înalte cu seninătate neturburată a înălţat slaba literatură a evrelui mediu spre clasicism, pentruca monotonia cântecului pe aceeaşi coardă să abată această literatură pe cărarea capricios întortochiată a romantismului şi trecând prin rigiditatea parnasianismului să ajungă la poetica anarhie a simbolismului, vedem noi cum literatura e strâns legată de sufletul ce domină fiecare epocă. Vedem cum literatura oglindeşte etern preocupările mărunţilor oameni, întocmai ca un râu care drumueşte veşnic oglindind zăvoiul de pe maluri, veşnic trăitor şi schimbător după anotimpuri.

„Arta pentru artă" este o formulă împotriva artei cu tendinţe, dar ne întrebăm dacă această formulă însăşi nu cuprinde în ea o tendinţă. „Arta pentru artă" e un *ordin* al unora; ea pretinde că literatul poate să scrie ce vrea şi poate deci să se depărteze de preocupările imediate şi grabnic pieritoare ale vremii lui, şi să se cufunde în lumea superioară a gândurilor şi simţirilor generale, deci eterne ca orice ordin are sancţiuni: dacă scriitorul nu mă ascultă nu e adevărat scriitor — artist.

Ne e milă de ameninţările acestea. Insăşi şovăirea ce i-ar bâlbâi când i-am întreba cari idei şi sentimente sunt generale şi cari nu, însăşi această nesiguranţă îi discreditează. Că, într'adevăr, dacă talentul se află ca temelie, orice fenomen poate deveni nemuritor; şi înălţarea unui balon — vorba lui Prudhomme, şi sutele de sărutări date Lesbiei de Catul, şi motanul lui Eminescu şi — spre a ne raporta numai la poeţi — însuşi localele poezii ale lui Mistral.

Iar în privinţa iniţiativei omului pe care o pretinde măreaţa formulă o artă pentru artă, găsim că e de un optimism pueril. Nu sunt — cum bine a chibzuit cronicarul — vremile sub cârma omului, ci bietul om sub vremi.

Şi dacă în general omul e robul vremii în care vieţueşte, mai vârtos literatul de rasă e sub impulsul timpului său, că adevăratul literat mai mult decât alţi oameni de cultură, nu-şi poate îndruma inspiraţia după îndemnul judecăţii, ci după cel al simţirii lui.

Cât ce priveşte afirmaţia că oamenii de geniu înfrâng legăturile cu timpul lor — cu toate prejudecăţile, obiceiurile şi alte caracteristice ale lui — noi o considerăm ca o slabă paradoxă. Noi credem că acei oameni mai mult decât oricari şi-au oglindit epoca în care au trăit şi încă ei singuri şi-au nemurit-o.[1])

Prin cele spuse pare că nu am dărâmat numai formula artă pentru artă, dar şi pe aceea ce vorbeşte de o artă cu tendinţă. Pare.

După cum menţionam mai sus, tendinţa în arta literară poate compromite nu numai arta ci şi tendinţa însăşi când scriitorul e netalentat; dar poate să scadă arta şi când scriitorul e talentat, dacă el îşi îngrămădeşte preocuparea asupra tendinţei; pentru a ne îndrepta spre literatura noastră cine nu priveşte obidit căderea unor semănătorişti talentati, din cauza prea marei admiraţii pe care au închinat-o poporanismului, sau grozava slăbire artistică — cu câteva excepţii — a unor scriitori buni stăpâniţi de tendinţa etică — exemplu tipic, Slavici!

Rămâne să ne îngrozim de câteori vedem că un autor a primit în opera lui impulsul unei tendinţe? Dar exemplele de adineaori nu ne amintesc decât cuvântul Evangheliei: Mulţi chemaţi, puţini aleşi. Oare Bolintineanu nu a ajuns poet prea mare din pricina tendinţei lui naţionaliste? Noi care i-am cetit şi poeziile de altă natură decât acestea — cele erotice — afirmăm că poeziile lui tendenţioase (cele naţionaliste), sunt singurele unde s'a arătat poet, până la profet.

Suntem împotriva artei cu tendinţă în sensul de artă îngenunchiată de tendinţă, din motivul care ne-a călăuzit şi împotriva *ordinului* de artă pentru artă — extrema tangunt —: ambele *pretind* că autorul are o prea mare iniţiativă asupra operei lui de artă.

Şi acum vine deslegarea problemei pe care ne-am propus-o: Sinceritatea în artă — Loialitatea în artă.

Autorii cei mai mari nu şi-au ascuns nici-odată simţirea şi gândul; această *sinceritate* comună lor, i-a nemurit. In numele ei cerem o artă care poate avea o idee tendenţioasă, singura condiţie fiind ca această idee să fie împlântată în sufletul scriitorului talentat.

Ridicându-ne împotriva snobismului literar, împotriva tendinţelor de cari autorii doar fac paradă, împotriva afectărilor, a pozelor şi a altor nimicuri, buciumăm de pe platoul obiectivităţii o tendinţă sinceră, profundă şi tumultuoasă în literatura română: *Literatura Svasticei.*

Tendinţă în sensul de curaj al talentelor de a spune sincer ceeace le svâcneşte în suflete astăzi.

Naţionalismul — şi pentru inspiraţie — e o noţiune dintre cele mai integre, ce se îndreaptă către tustrele stările sufleteşti. E fenomenul social caracteristic civilizaţiei sănătoase; împotriva blazaţilor, naţionaliştii susţin că lumea de pe glob progresează prin progresul fiecărei ţări, dupăcum ţara înfloreşte prin prosperarea individului — deci să ne păstrăm, să ne desvoltăm spre perfecţiune naţiunea noastră.

Nu simţim ridiculul ce îi strâmbă pe aceia ce pretind că e mai apt de a figura în opera de artă vicleanul sporovăit al unui amant decât sentimentul religios sau cel naţional?

Când o ţară e răsleţită şi asuprită îşi plânge prin poeţii ei greul de pe inimă — lirica armeană, — când trece printr'o decădere morală îşi plânge impasul ei — parte din Satirele lui Eminescu — iar când îşi doineşte aleanul pentru nişte fraţi supuşi, dă nişte poezii ca ale lui Goga.

A suferit arta? Răspundeţi.

---

[1]) Iliada şi Odissea lui Homer, vre-o opt drame din Racine, „Faust" al lui Goethe, etc.

Când o ţară e la adăpostul invaziilor, cântă generozitatea; (mai deunăzi A. Gide spunea în „Incidences" pg. 116, că simpatizează pe *unele rase* de cari aude că sunt asuprite).

Sub acest raport poporul nostru deţine primul rang — dovadă ospitalitatea noastră tradiţională, azi excesivă.

Dar când un popor e ameninţat de o profundă vătămare în pitorescul şi moralul caracteristic lui, cum e cazul nostru, nereacţiunea e probă de inconştienţă.

Ne revoltăm toţi cei conştienţi în sinea noastră deocamdată. Unii ideologi ca neclintit conducător în Dl Cuza scriu articole de ziare.

A scris articole de ziare naţionaliste pure şi Eminescu, dar slova lui s'a înălţat şi *în poeziile lui*. Iată consecvenţa în sufletul mai mult decât talentat — în sufletul genial.

Astăzi semnalăm *„Imnul Studenţesc"* şi alte poezii *de Iustin Ilieşu*, *„Doinele svasticei"* şi piesa *„Svastica" de Kostia Rovine*... Şi glasul de bucium porneşte; înainte vreme se strângeau plăeşii când îl auzeau — acum?

Literaţii români cunosc primejdia Jidanilor, literaţii români desigur că simt adânc revolta împotriva celor ce le sapă atât avutul ţării în care s'au pomenit, cât şi tradiţia ei încântătoare.

Şi dacă talentul şi sinceritatea vor fi temeiul, înainte scriitori români, va înflori Literatura Svasticei.

D. Al. Nanu.

Mărturisire deplină

Ori cât s'ar fi dovedit, prin documente şi observaţii scoase din viaţa de toate zilele, că Jidanii constitue un pericol pentru vitalitatea şi organizaţia poporului, care le oferă gazdă şi prilej de uşoară îmbogăţire, nici o probă nu poate fi mai concludentă ca propria lor mărturisire.

De aceia, s'a ridicat ca un singur om neamul lui Iuda, prin conducătorii lui, spre a zădărnici prin ori-ce mijloace răspândirea „Protocoalelor Inţelepţilor Sionului"; iar când nu au isbutit, le-au contestat şi le contestă cu înverşunare autenticitatea.

De aceia, au protestat Jidanii din Cluj prin organul lor *Uj Kelet* din 15 Februarie 1924 când subsemnatul în Februarie 1924 am citit în întrunire publică un document de provenienţă jidovească în al cărui conţinut se întâlneşte tot fondul de gândire, destructivă tratat pe larg în „Protocoale".

I-a durut atât de mult revelarea unor adevăruri, în cât pentru prima oară de la întregirea României, crezând că îşi descarcă conştiinţa, au pus alături de textul unguresc al susmenţionatului protest şi traducerea românească, cerând guvernului să mă cheme la răspundere pentru destăinuirea săvârşită. Astăzi public în coloanele acestei reviste acelaşi document pentru ca cetitorii noştri, cei 4000 de abonaţi, să-i afle coprinsul, să-şi explice necazul Jidanilor de-a-i fi demascat, şi să înţeleagă în ceasul al XI că fără o mobilizare a tuturor energiilor româneşti contra duşmanului iudaic, copiii noştri vor ajunge robi la Jidani în ţara ce fusese păstrată, liberată şi întregită prin suferinţe şi sânge românesc.

Documentul coprinde o comemorare servind drept prilej spre a putea desvolta înaintea căpeteniilor jidoveşti politica fiilor lui Israel faţă de naţiunile creştine.

Iată cum sună mărturisirea iudaică:

„Părinţii noştri au lăsat aleşilor lui Israel datoria de a se întruni odată în fiecare secol în jurul mormântului Marelui Maestru Caleb, Sfânt rabin Simion Ben Ihuda, a cărui ştiinţă dă pe mâna aleşilor fiecărei generaţii puterea asupra întregului pământ şi autoritatea asupra tuturor descendenţilor lui Israel.

„Iată 18 secole de când durează răsboiul între Israel şi această putere, care fusese promisă lui Abraham, dar care i-a fost răpită de *Cruce*. Călcat în picioare, umilit de duşmanii săi fără încetare sub ameninţarea morţei, a persecuţiei, a răpirii şi a violenţelor de tot felul, poporul lui Israel nu a pierit; şi dacă este împrăştiat pe tot pământul *este că tot pământul să-i aparţină*.

„De 18 secole *învăţaţii noştri* luptă contra *Crucii* cu un curaj şi cu o stăruinţă, pe care nimic nu poate să o abată. *Poporul nostru se ridică treptat şi puterea lui creşte în fiecare zi. Nouă ne aparţine acest Dumnezeu al zilei*, pe care Aaron ni l'a înălţat în deşert, acest viţel de aur, *această divinitate universală a epocii*.

„Când vom fi ajuns singuri stăpâni ai aurului de pe pământ, adevărata putere va trece în mâinile noastre şi atunci se vor împlini făgăduinţele ce s'au făcut lui Abraham. Aurul, cea mai mare putere a pământului . . . aurul care este forţa, răsplata, instrumentul ori-cărei puteri, a tot ce omul teme şi doreşte... iată singurul mister, cea mai profundă ştiinţă a spiritului care conduce lumea, iată viitorul!

„Optsprezece veacuri, au aparţinut inamicilor noştri, *secolul actual şi cele viitoare trebue să ne aparţină nouă, poporului lui Israel, şi ne va aparţine cu siguranţă.*

„Iată a zecea oară că, după o luptă crudă şi neîncetată de 1000 de ani contra inamicilor noştri, se întrunesc în jurul mormântului Marelui Maestru Caleb, Sfânt Rabin Simon Ben Ihuda, aleşii fiecărei generaţii a poporului lui Israel, *spre a se înţelege asupra mijloacelor de a trage foloase pentru cauza noastră, din marile greşeli şi păcate ce nu contenesc a săvârşi duşmanii noştri, creştinii.*

„Fiecare dată Sanhedrinul a proclamat şi predicat lupta fără cruţare cu duşmanii lui; dar, în nici unul din veacurile trecute strămoşii noştri nu au ajuns să aducă în mâinile noastre atâta aur, în consecinţă atâta putere, cât ne-a lăsat secolul XIX.[1]) Fără să ne facem o iluzie îndrăsneaţă, noi ne putem mândri *de a ajunge în curând ţinta noastră şi de a arunca o privire asigurată asupra viitorului nostru.*

„Persecuţiunea şi umilinţele, acele timpuri întunecate şi dureroase, pe care poporul lui Israel le-a suportat cu o eroică răbdare, din fericire au trecut pentru noi, *mulţumită progresului civilizaţiunii la creştini*; şi acest progres este cel mai bun scut îndărătul căruia ne putem adăposti şi putem lucra pentru a străbate cu un pas mai repede şi mai hotărît spaţiul, ce ne desparte de ţinta noastră supremă.[2])

„Să aruncăm numai o privire asupra stării materiale a Europei şi să analizăm mijloacele băneşti ce şi-au procurat Israeliţii de la începutul secolului actual (al XIX) prin simplul fapt al concentrării în mâinile lor a capitalurilor imense, de care dispun în acest moment . .

---

[1]) Această constatare o făcea rabinul la 1880; ce ar fi mărturisit el între ai lui după războiul mondial?

[2]) Cine a citit „Protocoalele" îşi aminteşte acelaşi ideal jidovesc exprimat în acelaşi fel, ca în text.

Astfel, la Paris, Londra, Wiena, Berlin, Amsterdam, Hamburg, Roma, Neapoli etc. şi la toţi Rotshild-zii; pretutindeni Israeliţii sunt stăpânii situaţiei financiare, prin posesiunea a mai multor miliarde, fără a ţine seamă că în fiecare localitate de al doilea şi al treilea rang tot ei sunt deţinătorii de fonduri în circulaţie şi pretutindeni, fără fiii lui Israel, fără influenţa lor imediată, nici o operaţiune financiară, nici o lucrare importantă nu s'ar putea executa.

„Astă-zi toţi împăraţii, toţi regii şi principii domnitori sunt încărcaţi cu datorii pentru întreţinerea armatelor numeroase şi permanente spre a-şi sprijini tronurile lor ce se clatină. Bursa cotează şi regulează aceste datorii şi noi suntem în mare parte stăpânii bursei pe toate pieţele. Trebue deci să înlesnim tot mai mult împrumuturile, pe cari le vom studia, pentru a deveni regulatorii tuturor valorilor şi, pe cât va fi posibil, va trebui să luăm ca garanţie a capitalurilor, ce procurăm diferitelor ţări, exploatarea liniilor lor ferate, a minelor, a pădurilor, a marilor lor industrii metalurgice şi a marilor fabrici, precum şi a altor imobile, chiar a impositelor lor.

„Agricultura va rămâne totdeauna marea bogăţie a ori-cărei ţări. Stăpânirea marilor proprietăţi teritoriale va aduce totdeauna titularilor onoruri şi o mare influenţă. *De aici urmează, că toate sforţările noastre vor trebui să tindă într'acolo ca fraţii noştri întru Israel să dobândească mari întinderi de pământ.* Noi trebue deci, pe cât e posibil, să împingem la fărămiţirea acestor mari proprietăţi, spre a le dobândi mai repede şi mai uşor.

„*Sub pretext* de a veni în ajutorul claselor muncitoare, trebue să facem ca marea proprietate să suporte toată povara impositelor, şi *când proprietăţile vor fi ajuns în mâinile noastre, toată munca proletarilor creştini va deveni atunci un isvor de imense beneficii.*

„Sărăcia este robie, a zis un poet. Proletariatul este cel mai umil servitor al speculaţiunii. Dar opresiunea şi influenţa sunt cele mai umile servitoare ale spiritului, pe care îl inspiră şi îl stimulează viclenia. Şi cine ar putea să conteste copiilor lui Israel spiritul, prudenţa şi perspicacitatea?

„Poporul nostru este ambiţios, trufaş şi lacom de plăceri. Unde este lumină, alături stă şi umbra, şi nu fără dreptate. „*Dumnezeul nostru a dat poporului său ales*“ vitalitatea şarpelui, viclenia vulpei, ochirea şoimului, memoria câinelui, solidaritatea şi instinctul de asociaţie al castorilor.

„Noi am gemut în robia Babilonului şi am devenit puternici!

„Templele noastre au fost distruse, şi noi am ridicat mii de temple în locul lor!

„Timp de 18 secole, noi am fost robi şi în secolul actual (al XIX) noi ne-am ridicat şi ne-am pus deasupra tuturor celorlalte popoare!

„Se spune că o mulţime de fraţi de ai noştri în Israel se convertesc şi acceptă botezul creştin. Ce importanţă are!... *Botezaţii ne pot servi foarte bine;* ei pot să ajungă auxiliarii noştri spre a păşi către noi orizonturi, care actualmente nu ne sunt cunoscute; *căci neofiţii ţin mereu cu noi, şi cu tot botezul trupurilor, spiritul lor şi sufletele lor rămân totdeauna credincioase lui Israel.* De acum într'un secol, *nu vor mai fi copiii lui Israel, cari vor voi să se facă creştini, ci creştinii vor căuta să intre în rândurile noastre; dar atunci Israel îi va respinge cu dispreţ.*

„Biserica creştină fiind unul dintre duşmanii noştri cei mai periculoşi, noi trebue să lucrăm cu stăruinţă să-i micşorăm influenţa; aşa dar, trebue, pe cât este posibil, să altoim pe inteligenţa creştinilor ideile de liberă gândire, de scepticism, de schismă şi să provocăm certurile religioase cari sunt în mod firesc atât de fecunde în diviziuni şi în secte înlăuntrul Creştinismului.

„*Este logic de a începe să depreciem pe slujitorii acestei religii, să le declarăm un răsboiu deschis, să provocăm bănueli asupra cucerniciei lor, asupra purtării lor în viaţa privată şi prin ridiculizare şi batjocorire până noi vom fi distrus consideraţiunea ce are publicul faţă de starea şi veştmântul preoţesc.*

„Biserica are ca duşmană firească, lumina, care este rezultatul instrucţiunii, efect natural al răspândirii şcolilor. *Să ne grăbim a câştiga influenţă asupra tinerilor elevi.* Ideia progresului are drept consecinţă egalitatea tuturor religiilor, care fapt la rândul *său duce la suprimarea, în programele de studii, a lecţiilor de religie creştină.* Israeliţii, prin dibăcie şi ştiinţă, vor *obţine fără greutate catedrele şi locurile de profesori în şcolile creştine.* Astfel educaţia religioasă va rămâne isgonită în familie, şi cum cea mai mare parte din familii nu au timpul de-a supraveghea această ramură de învăţământ, spiritul religios va scădea treptat şi încet-încet va pieri în întregime.

„Fiecare răsboiu, fiecare revoluţie, fiecare sdruncinare politică sau religioasă, întâmplată în lumea creştină, apropie momentul când vom atinge ţinta supremă către care tindem.

„Comerţul şi speculaţiunea, două ramuri pline de grase câştiguri, nu trebue să iasă nici odată din mâinile Jidanilor. *Şi mai întâi trebue acaparat comerţul cu alcool, cu bere, cu pâine şi cu vin, căci prin aceasta noi ajungem stăpânii absoluţi ai întregii agriculturi şi în general a întregii economii rurale. Noi vom fi distribuitorii grâului la toată lumea: dar dacă s'ar ivi unele nemulţumiri iscate de mizeria proletarilor, ne va fi totdeauna uşor să aruncăm răspunderea asupra guvernelor.*

„Toate funcţiunile publice trebue să fie accesibile Jidanilor, odată ajunşi titulari, noi vom şti prin insinuarea şi agerimea factorilor noştri să pătrundem până la *cel de întâi isvor al adevăratei influenţe şi al adevăratei puteri.*

„Bine înţeles este vorba de acele posturi de cari sunt legate onorurile, puterea şi privilegiile; căci acele locuri, unde se cer cunoştinţe, muncă şi neplăceri pot şi trebue să fie lăsate în seama creştinilor. Magistratura este pentru noi o instituţie de mare importanţă. Cariera avocaturii desvoltă mai ales putinţa de civilizare, *ne iniţiează, cel mai mult, în afacerile acestor inamici naturali ai noştri, creştinii,* şi prin avocatură noi putem să-i reducem la dispoziţia noastră. De ce oare Israeliţii nu ar ajunge Miniştri ai Instrucţiunii publice, când au avut atât de des portofoliul Finanţelor? Israeliţii trebue să aspire la rangul de legislatori, spre a lucra la abrogarea legilor făcute de Goimi, necredincioşi, păcătoşi, în contra fiilor lui Israel, adevăraţii credincioşi prin neclintita lor legătură cu sfintele legi ale lui Abraham.

„De altfel, asupra acestui punct planul nostru atinge cea mai completă realizare, căci progresul ne-a recunoscut şi acordat aproape pretutindeni aceleaşi drepturi de cetăţenie ca şi creştinilor: dar ceia ce trebue să obţinem, ceiace trebue să obţinem, ceiace trebue să fie obiectul sforţărilor noastre neîncetate, este o lege mai puţin severă *asupra falimentelor. Din asemenea regim noi vom face pentru noi o mină de aur, mult mai bogată decât au fost vreodată minele Californiei.*

„Poporul lui Israel trebue să-şi îndrepte ambiţia lui către acel înalt grad de putere de unde isvorăsc consideraţiune şi onorurile: mijlocul cel mai sigur de a ajunge este de a avea stăpânire asupra tuturor operaţiunilor industriale, financiare şi comerciale, păzindu-se de orice cursă şi orice seducţiune, care l'ar putea expune la pericolul urmăririlor judecătoreşti înaintea tribunalelor ţării. El va întrebuinţa deci, în alegerea acestor feluri de speculaţiuni, prudenţa şi tactul, cari sunt proprii aptitudinei lui înăscute pentru afaceri.

Noi nu trebue să fim străini, de aceia ce ajută a dobândi un loc distins în societate: filosofia, medicina, dreptul, economia politică, într'un cuvânt toate ramurile ştiinţei, ale artei, ale literaturii sunt un câmp vast unde trebuè să avem o largă parte de succes şi unde trebue să punem în relief aptitudinea noastră. *Aceste vocaţiuni nu trebue să fie despărţite de speculaţiune.* Astfel producţiunea unei composiţiuni muzicale, chiar dacă ar fi mediocră, va procura la ai noştri motivul întemeiat de ale înălţa un piedestal şi de a înconjura cu o aureolă pe Israelitul, care va fi autorul. Cât despre ştiinţe, medicina şi filosofia, trebue să facă de o potrivă parte din domeniul nostru intelectual.

„*Un doctor în medicină este iniţiat în cele mai intime secrete de familie, şi ca atare, ţine în mâinile lui sănătatea şi viaţa duşmanilor noştri de moarte, a creştinilor.*

„Noi trebue să încurajăm legăturile matrimoniale între Israeliţi şi creştini, căci poporul lui Israel, fără riscul de a perde ceva prin acest contract, nu poate decât să profite din asemenea legături: introducerea a unei anumite cantităţi de sânge necurat în rasa noastră, aleasă de Dumnezeu, nu ar putea să o strice; iar fetele noastre vor aduce prin aceste măritişuri, legături cu familii creştine, cari au trecere şi putere. In schimbul banilor ce le vom da, este drept să obţinem ca echivalent influenţă asupra tot ce ne înconjoară. Rudenia cu creştinii nu aduce cu sine o abatere de la calea ce ne-am tras, ci din contră, cu puţină dibăcie, această rudenie ne va face arbitrii destinelor lor.

„Ar fi de dorit ca Israeliţii să se abţină de a avea ca amante femei de sfânta noastră religie, ci să-şi aleagă pentru acest rol printre virginele creştine. A înlocui cununia religioasă a Bisericii printr'un simplu contract în faţa unei autorităţi civile oare-care, ar fi pentru noi de o mare importanţă, căci atunci femeile creştine ar alerga cu grămada în tabăra noastră!

„*Dacă aurul este cea de întâi putere în lume, a doua este fără doar şi poate, presa.* Dar ce poate a doua fără cea de întîi? Cum noi nu putem realiza ceia ce am spus mai sus fără ajutorul presei, *trebue ca ai noştri să prezideze la direcţia tuturor jurnalelor zilnice din fiecare ţară! Stăpânirea aurului (şi) dibăcia în alegerea mijlaecelor de a înmuia capacităţile venale ne vor face arbitrii opiniei publice şi ne va da domnia asupra maselor.*

„Mergând astfel pas cu pas pe această cale şi cu stăruinţa, care este marea noastră virtute, noi *vom împinge tot mai îndărăt pe creştini şi vom reduce la nimic influenţa lor.* Noi vom dicta lumii în ceia ce trebue să aibă credinţă, ceia ce trebue să bârfească. Poate câteva individualităţi se vor ridica contra noastră şi ne vor arunca injuria şi blestemul, dar masele docile şi neştiutoare ne vor asculta şi vor fi de partea noastră. *Odată stăpâni absoluţi ai presei, noi vom putea să schimbăm ideile asupra onoarei, asupra virtuţii, asupra tăriei caracterului şi vom putea să dăm prima lovitură acestei instituţii sacro-sancte până acum, familiei, şi vom putea să desăvârşim destrămarea ei.* Noi vom putea să stârpim încrederea şi credinţa în tot ceia ce *duşmanii noştri, creştinii,* au venerat până în acest moment, şi făcându-ne o armă din pornirile pasiunilor *vom declara un răsboiu deschis în contra atot ce se respectă şi se venerează.*

„*Totul să fie înţeles, să fie notat, şi fiecare copil al lui Israel să se pătrundă de aceste adevărate principii.*[3]) Atunci puterea noastră va creşte ca un copac uriaş, ale cărui ramuri vor purta fructe, cari se numesc bogăţie, bucurii, putere, ca răsplată a acelei condiţiuni hidoase, care, în timp de secole, a fost singurul destin al poporului lui Israel. *Când unul dintre ai noştri face un pas înainte, altul să-l urmeze de aproape: în cât dacă piciorul îi alunecă celui de întîi, să fie ajutat şi ridicat de coreligionarii lui.* Dacă un Israelit este citat înaintea tribunalelor ţării unde locueşte, fraţii lui de credinţă să se grăbească să îi dea ajutor, dar numai dacă chematul în judecată va fi lucrat conform legilor, pe cari Israel le observă cu stricteţe şi le păstrează de atâtea secole.

„Poporul nostru este conservator, credincios ceremoniilor religioase şi apucăturilor ce ne-au lăsat strămoşii noştri.

„*Interesul nostru este ca cel puţin să ne prefacem că arătăm zel pentru chestiunile sociale la ordinea zilei, mai ales pentru acelea cari au legătură cu înbunătăţirea soartei lucrătorilor; dar în realitate sforţările noastre trebue să tindă a stăpâni această mişcare de opinie publică şi să o conducă.*

„Orbirea maselor, înclinarea lor de a se supune elocinţei, tot atât de goală cât e de sonoră, de care răsună răspântiile, fac din popor o pradă uşoară şi un îndoit instrument de popularitate şi de credit. *Printre ai noştri noi vom găsi fără greutate expresiunea unor sentimente ce nu există şi atâta elocuinţă câtă găsesc creştinii sinceri în entuziasmul lor.*

„*Trebue, pe cât este posibil, să întreţinem proletariatul, să-i supunem acelora cari mânuesc arginţii. Prin acest mijloc, noi vom ridica masele când vom voi. Noi le vom împinge la răsvrătire, la revoluţii, şi fiecare din aceste catastrofe promovează cu un pas mare interesele noastre intime şi ne apropie cu iuţeală de ţinta noastra unică, aceia de a domni asupra pământului, aşa precum s'a făgăduit părintelui nostru Abraham.*"

Despre acest document, care datează de la 1880 coprinzând în mod succint toată doctrina desvoltată mai târziu în „Protocoale", Jidanii de la *Uj Kelet* din 15 Febr. 1924, au afirmat că conţine „minciuni răutăcioase".

Nu pentru a răspunde scribilor semiţi, de permanentă rea credinţă, ci pentru a lămuri odată mai mult publicul românesc îi aduc aici la cunoştinţă că discursul program al rabinului de la 1880 se află reprodus în:

1. *Le problème de l'heure présente*, par *H. Delassus* Ed. VV. Paris, 1905. pag. 633—39;
2. *La Synagogue moderne, par A. F. Saubin* Ed. IV. Paris 1903. pag. 55—62;
3. *La Russie juive* par *Kalixt de Wolski* Ed. II. Paris 1911. pag 4—19.
4. *Le péril judéo-maçonnique, Protocols des Sages de Sion* par *Mgr. Jouin.* Ed. V. Paris 1920 pag. 20—26.

In ce priveşte personalitatea Monseniorului *Jouin* ţin să informez

3) Nu este acesta şi limbajul „Protocoalelor", domnule care le-ai citit?

publicul nostru cititor, cu suflet românesc, că acest preot (Curé de Saint-Augustin, Paris.) şi-a îndeplinit în aşa fel misiunea lui de părinte sufletesc şi apărător al Bisericii, în cât Papa Benedict XV i-a trimes, cu prilejul împlinirii a 50 de ani de sacerdoţiu, felicitări pontificale prin *breva* din 23 Martie 1918; iar în 20 Iunie 1919, Monseniorul Jouin primeşte de la Cardinalul Gasparri o scrisoare de mulţumire din partea Papei pentru lupta aprigă ce duce spre a descoperi lumei machinaţiile subversive ale Francmasoneriei, condusă din umbră de Jidani. Monseniorul Jouin este fondatorul cunoscutei publicaţiuni *Revue internationale des Sociétés sécrétes*, unde destăinueşte cu dezinteresare de apostol, uneltirile jidoveşti contra societăţii ariene, în actuala ei structură politică şi economică.

Acesta este omul care publică discursul-program al rabinului, reprodus mai sus în întregime.

Documentul nu are nevoie de comentarii. Cetitorul, care îi va da atenţia cuvenită, îi va găsi proba veracităţii în faptele zilnice şi în tendinţele ce se produc sub ochii noştri indicând imensitatea pericolului jidovesc.

I. C. Cătuneanu.

Să îmbrăţişăm cariera comerţului şi a meseriilor

Românizarea oraşelor fiind una din cele mai importante probleme de stat este viu discutată în ultimul timp atât, în presa românească-creştină, cât şi în parlament şi în conferinţele publice.

Noi Românii de baştină, alăturea de Guvern avem datorinţa să ne interesăm de chestiunile vitale ale ţărei cum este şi chestiunea românizărei oraşelor.

Deaceia, îmi iau voe să mă ocup cu această chestiune în cele ce urmează.

Azi oraşele noastre atât cele din vechiul regat, dar cu deosebire cele din provinciile alipite — judecate după firmele comercianţilor, meseriaşilor şi industriaşilor, nu sunt româneşti. In schimb producătorii de cereale, de animale, de lemn şi de minerale precum şi consumatorii tuturor mărfurilor, sunt absolută majoritate Români. Logic şi just ar fi ca atât comercianţii — mijlocitorii circulaţiei mărfurilor — şi meseriaşii şi industriaşii — transformatorii materiilor prime în fabricate — să fie tot Români în absoluta lor majoritate. In acest caz toată structura economică a ţărei ar avea caracterul neamului românesc.

De fapt, azi, *structura economică a României se poate asemăna cu un om îmbrăcat până la genunchiu cu opinci şi iţari, dela genunchi până la subţioară cu haine burgheze, comic zise nemţeşti; în mâni cu mănuşi albe, cu manjete tari, cu guler şi cravată de ultima modă, faţa rasă monoclu în ochi şi joben pe cap*... aşa că individul descris ar fi de toată batjocura! Ei bine! la fel este şi structura economică a ţărei noastre! Suntem de batjocura streinilor conştienţi de demnitatea lor naţională şi în primul rând a Jidanilor!

Este oare admisibil, ca noi Românii, să rămânem în situaţia aceasta ridicolă şi să fim lipsiţi de ori ce interes pentru proprietatea economică, naţional-românească a ţărei noastre? Răspund categoric. Nu!

Dacă pe terenul Apărărei Naţionale — sau mai bine zis al armatei — pe terenul instrucţiunei, al cultelor, al administraţiei, al Justiţiei, al comunicaţiei şi al finanţelor sau luat din partea guvernelor măsuri întinse pentru romanizare, în schimb, pe terenul comercial, industrial şi al meseriilor s'a făcut foarte puţin pentru românizarea acestor isvoare bogate de venit, deţinute în absolută majoritate de streini şi în primul rând de Jidani. Faţă de această stare de lucruri — mult dureroasă pentru toţi Românii conştienţi avem datorie imperioasă noi Românii cari voim ca România să fie de fapt a Românilor să determinăm pe cât mai mulţi tineri şi tinere romănce să îmbrăţişeze cariera comerţului şi a meseriilor.

Pe lângă numeroşii ucenici români, angajaţi la comerţ şi la meserii — mai avem o sursă bogată pentru sporirea rândurilor comercianţilor şi meseriaşilor români! Această sursă sunt *şcoalele noastre de meserii, şcoalele de conductori technici, politechnicile, şcoalele superioare de comerţ şi academiile comerciale.*

Până în prezent, absolvenţii acestor şcoale au sporit aproape exclusiv rândurile slujbaşilor şi ale politicianilor de meserie, — şi numai excepţional s'au dedicat comerţului, meseriilor şi industriilor. Ce mentalitate curioasă preocupă azi pe tineretul nostru românesc din numitele şcoale! Preferă mai bine să rămână funcţionari o viaţă întreagă, decât să ajungă în 2—3 ani după absolvirea şcoalelor — oamenii independenţi — comercianţi şi meseriaşi — factori preţioşi în structura economică a ţării — şi cu perspective de îmbogăţire prin muncă cinstită.

Este ştiut şi de nenumărate ori constatat, că un individ cu cât posede cunoştinţe teoretice de specialitate mai înalte, cu atât este în situaţie să conducă mai cu folos o întreprindere.

Să precizez. Un absolvent de şcolă comercială superioară sau de academie comercială — după o practică de 1 sau 2 ani în prăvălii mari, începând dela agendele de ucenic până la acelea de voiajor, de contabil, de corespondent şi procurist având ca bagaj intelectual cele învăţate în şcoală va putea intrece uşor pe toţi leibovicii, şi grünfreigii, ridicaţi dela zdrenţari şi cumpărători de feare vechi la mari angrosişti, dar avisaţi tot momentul la serviciile gomiilor absolvenţi ai şcoalelor de specialitate.

Tot asemenea suntem şi în absolvenţii şcoalelor de meserii, de conductori tecnici şi de Politechnici.

Deunăzi ceteam în mica publicitate a unui ziar creştin din capitală, că un inginer român îşi oferă serviciul. Era, deci fără ocupaţie, ce dureros lucru!

In speranţă că din cele scrise mai sus, sunt înţeles pe deplin ce priveşte situaţia economică de azi a Ţărei româneşti, şi necesitatea de a ne crea clasa de mijloc românească — profit de ospitalitatea coloanelor revistei „Infrăţirea Românească" pentru a face *un apel călduros.*

1. *Către absolvenţii români ai şcoalelor comerciale ai academiilor comerciale, ai şcoalelor de meserii, de conductori technici şi de Politechnică să îmbrăţişeze carierele comerţului, a meseriilor şi a industriilor, pentru ca să românizăm oraşele noastre cu o oară mai de vreme.*

2. *Către dnii profesori ai şcoalelor numite să binevoiască a esplica absolvenţilor români importanţa naţională a creierei clasei de mijloc româneşti, şi să'i determine să îmbrăţişeze aceste cariere bănoase unde se îmbulzesc Jidanii — şi în fine,*

3. *Către părinţii şi către toţi Ro-*

mânii de bine să îndemne copiii și pe cunoscuți să se dedice comerțului meseriilor și industriilor pentru ca să românizăm întreaga structură economică a țărei românești. Numai atunci vom fi stăpânii definitivi ai României, când pe lângă stăpânirea politică, deținem și stăpânirea economică pentru elementul românesc!

Să facem deci ca România să fie a Românilor!

St. Peneș.

De „Ziua Eroilor"

Se împlinește un an de când rândurile „generației noui" s'au micșorat cu un tovarăș de luptă, pe care moartea timpurie l-a smuls din mijlocul nostru în dimineața zilei de Sf. Gheorghe, anul trecut.

In 21 Maiu 1926, în spitalul din Sighișoara, tânărul luptător *Ilie Dobrotă*, elev în cl. VIII de liceu, s'a despărțit, cu sufletul cuprins de cele mai adânci dureri, de toți pretinii, camarazii de luptă și de tot ce-a avut el mai scump.

Reîntors din propaganda la sate, soartea a vrut ca dintr'o ușoară răceală contractată în timpul acelei propagande, dusă pe un timp rece și ploios, să-și găsească sfârșitul zilelor sale abia începute.

De un an de zile, pământul rece apasă asupra trupului său, însă, amintirea lui este și va rămânea deapururi neștearsă în sufletele noastre. Căci trebue să știm prețui pe cei căzuți în luptă. Nu trebue să-i uităm, căci lupta noastră s'a sfințit prin jertfa lor.

Destul cu guvernele țării, cari, nesocotesc pe rămașii celor căzuți în tranșee și batjocoresc pe cei ce și-au lăsat vederea, o mână sau piciorul pe câmpul de luptă.

Cel puțin noi, să dăm dovadă că nu nesocotim pe cei cari, din mijlocul nostru, s'au jertfit pentru un ideal.

*

Desigur mișcarea și-a ajuns în parte scopul. Conștiința românească s'a trezit din vreme până în cele mai umile căsuțe țărănești și azi se afirmă cu putere în toate manifestările vieții. Dar, nu e mai puțin adevărat, că această mișcare, ca și altele, și-a avut jertfele ei. Mulți și-au zdruncinat sănătatea și vieți tinere s'au sfârșit în această luptă națională. Memoria lor trebue cinstită și în *„Ziua Eroilor"*, trebue să ne aducem aminte de numele lor, începând cu cei trei eroi ardeleni dela 1784, *Horia, Cloșca* și *Crișan*, trași pe roată la Alba Iulia pentrucă cereau drepturi pe seama Românilor, continuând cu *Avram Iancu*, cu *Tudor Vladimirescu* și cu acei studenți cari în timpul stăpânirei unguresti au suferit cele mai barbare chinuri pentru cinstirea tricolorului și limbei românești.

Intre aceștia sunt: studenții *Bătrâneanu* și *Simonici*, cari la 28 Oct. 1848 au fost spânzurați de către Unguri în hotarul Clujului, tocmai acolo, unde azi se află monumentul honvezilor, spânzurați și ei la 1850 de către Austrieci.

Ungurii au însă *cultul eroilor*. Noi nu ne-am îndurat măcar o cruce de lemn să punem în acel loc la capul celor doi martiri ai neamului românesc. După ei vine studentul *O Petrovici*, ucis mișelește de bandele săcuești în revoluția din 1918, în fața băncii „Economul" din Cluj. Acestuia din urmă, studențimea îi este datoare, cel puțin, cu o placă comemorativă.

Urmează apoi studentul *I. Munteanu*, împușcat la Sibiu tot în timpul revoluției din 1918.

Seria acestor eroi se continuă cu cei căzuți în timpul mișcării pentru redeșteptarea conștiinței naționale, începută la 1922, 10 Decembrie.

Intre ei trebue să amintim pe studentul *Manoliu*, mort în urma bătăilor jandarmilor prefectului de infamă memorie, Manciu dela Iași și pe elevul *Ilie Dobrotă*, dela a cărui moarte s'a scurs un an. Vor mai fi și alții, desigur mulți, pe cari însă nu-i cunoaștem, pentrucă până în prezent nimeni nu s'a gândit să facă un istoric al mișcării studențești.

De aceștia trebue să ne aducem aminte, să-i avem în totdeauna în fața noastră, mai ales azi, când cei cari până mai eri ne erau *idoli*, acum sunt *scuipați* și *batjocoriți* în cel mai murdar chip; când zi de zi, se dovedește că unii luptători pentru anumite neplăceri *personale*, au *trădat* mișcarea dezertând din posturile ce li-s'au încredințat, iar alții deși rămași, n'au sufletul pentru mișcare, de care nu-i leagă, decât interese și ambiții meschine.

In *„Ziua Eroilor"*, ne aducem aminte de eroi și ne descoperim în fața mormintelor lor, uitând clipele de față cu toate josniciile, și ne legăm prin jurământ, că vom găsi și ziua când ne vom gândi la ceilalți, pentru cari vom fixa o zi, pe care o vom numi, *„Ziua ticăloșilor"*.

Pentru cei dintâi, onoare, pentru cei din urmă dispreț și plată, pentru ca să împăcăm și sufletele morților și conștiințele viilor, prin pedepsirea *cadavrelor morale*.

Ion Șerbu.

PENTRU UNIRE

Scrisoarea*) d-lui General Tarnoschi

Președintele Marei Adunări Naționale L. A. N. C. ținută la Iași

Domnule Director,

Am fost întrebat care este părerea mea asupra împrejurărilor triste prin care trece L. A. N. C.

Vă rog, să bine voiți a însera prin ziarul Dstră că, părerea mea este numai pentru **Unire** *și* **iarăși** *Unire.*

Sciziunele și dezidențele nu pot fi de cât detestabile scopului ce cu toții urmărim și eu – ca bătrân – le condamn din tot sufletul și din toată inima mea.

General I. TARNOSCHI

*) c. f. „Svastica Iașilor," Anul II. No. 18.

Cum lucrează doctrinarii umanitarismului

Jidanii din Ţelineşti bat până la sânge pe învăţătorul creştin. Jidanii din Maramureş aţin calea creştinilor cu pietre şi ciomege lovind pe acei cari de nevoie sunt siliţi să parcurgă această cale. Jidanul Max Goldstein atentează la viaţa Suveranului şi a demnitarilor Statului; cu bomba dela Senat a reuşit să secere viaţa a câtorva demnitari fruntaşi, persoane foarte scumpe neamului românesc.

In viaţa de toate zilele aceşti straşnici apărători ai umanitarismului nu fac altceva decât speculează şi înşală. Când bunăoară sunt şi ei chemaţi să-şi achite îndatoririle către ţară inventează câte o şarlatanie. Fraţii Berkovitz, dezertori din armată în timp de războiu, înşală fiscul cu sute de milioane.

Se ştie în războiu ce buni patrioţi au fost jidanii: au dezertat în massă la inamic şi s'au reîntors în tovărăşia duşmanilor pentru a schinjui şi batjocori populaţia rămasă fără sprijin şi la discreţia lor.

Rabinul Tzirelschon din Chişinău nu conteneşte a provoca şi a huli tot ce este încropit de mână românească.

Jidanii se supun de bună voie torturilor. Din toată lumea de unde sunt alungaţi invadează la noi, în ţara cea mai barbară şi în care se expun celor mai neînchipuite suferinţe. Hahamii din Basarabia, cunoscând atrocităţile la care este supus neamul pistruiaţilor au găsit cu cale să falşifice acte publice reuşind în modul acesta a încetăţeni aproape un milion de jidani alungaţi din Rusia, Polonia, ş. a. cari s'au pripăşit în ţara zisă a suferinţelor.

Dovadă că jidanii sunt buni cetăţeni avem: evreii recruţi n'au trecut Nistrul câte unul singur ci grupuri întregi.

Cine falşifică beuturile? Cine înşală populaţia in modul cel mai neomenos posibil? Cine-s aceia cari ţin lanţ contrabandele vamale şi falimentele frauduloase? Cine instigă la corupţie şi acte de necinste? Pomelnicul nu se termină aci; el e fără sfârşit cum fără nici un pic de ruşine sunt urmaşii lui Iuda!

Ferească sfântul ca perciunaţilor să li-se întâmple vreo nenorocire, fie chiar şi numai o fatalitate de care nimenea nu poate fi făcut vinovat. Ne reamintim de începutul anului trecut când evreii au aflat un mormânt devalizat. Lumea întreagă a fost avizată că la noi nici morţii nu sunt cruţaţi de teroare; sunt desgropaţi morţii şi li-se necinstesc cimitirele cu un adaus de comentarii care glăsuia că: li-se dărâmă sinagogile, li-se confiscă averile şi alte neadevăruri debitate cu o neruşinată îndrăsneală.

Toţi aceşti oameni cu o evidentă inclinare spre rele se intitulează umanitarişti şi se erijiază în apărători ai democraţiei socotită grav ştirbită de intoleranţa poporului român.

Ce-ar zice doctrinarii umanitarismului dacă i-am imita. Dacă am începe a le ţine calea şi i-am biciui cum fac perciunaţii din Maramureş; dacă am instala bombe prin sinagogile lor şi în sfârşit dacă s'ar aplica faţă de toţi jidanii trădători şi dezertori la inamic în timpul răsboiului Codul Justiţiei Militare! Am fi în dreptul nostru să aplicăm cel puţin acest din urmă punct fără a ştirbi progresul democraţiei sau a umanitarismului de care honigmanii sunt atât de îngrijaţi.

Ce e drept n'am avea faţă de cine-l aplica. Javrele galiţiene în câteva zile s'ar încetăţeni într'altă ţară de suferinţi, unde din nou ar întinde şi desface firul afacerilor şi minciunilor lor neruşinate.

At. Motogna.

Din ţara Moţilor.

Ziarul „Patria" să ia aminte!

Activitatea organizaţiei L. A. N. C. din Bologa, judeţul Cluj

„Nu căuta paiul în ochiul altuia, ci întâiu scoate bârna din...

Cetind în No. 94 din 19 Maiu a. c. al ziarului „Patria" articolul „Epoca asociaţiei", mă suprinde învinuirea adusă Ligii Apărării Naţionale Creştine şi sfatul pe care îl dă, când scrie:

După cât ştim există în oraşul nostru o secţiune a L. A. N. C. Nu cunoaştem statutele acestei ligi, presupunem însă că scopul înfiinţării ei nu poate fi uciderea cu bâta a adversarilor vieţii economice naţionale, ci salvarea gospodăriilor săteşti, ridicarea nivelului economic al satelor noastre prin mijloace dictate de cultură şi civilizaţie.

Unul dintre acestea mijloace şi poate cele mai fecund in rezultate satisfăcătoare este cooperaţia. Legionarii Ligii n'au decât să studieze chestiunea şi să înceapă organizarea la ţară a cooperaţiei de producţie şi aprovizionare şi vor avea, în curând satisfacţia celor mai bine meritate gratificaţiuni din partea unei populaţii scoase din ghiarele unei complecte mizerii.

Acestea de mai sus le zice „Patria", eu însă zic altcum: O mare parte din Domnii grupaţi în jurul susnumitului ziar, ar face mai bine când s'ar coborî în mijlocul poporului din care spun mereu că s'au ridicat şi l'ar îndruma şi ajuta, să se organizeze în cooperaţie ca să scape din ghiarele cămătarilor şi negustorilor speculanţi, cari toţi sunt jidani. Făcând astfel de fapte, le-ar şedea cu mult mai bine, decât să steie în consiliile de administraţie ale intreprinderilor lor.

Ca să vadă acei Domni că Legionarii Ligii se ocupă şi cu salvarea ţăranilor din ghiarele speculanţilor jidani, voiu scrie câte-va rânduri din activitatea unei singure organizaţii a L. A. N. C., din care se poate vedea că acei Legionari in timpuri grele, dacă este lipsă, luptă şi cu bâta, însă luptă şi pe terenul economic.

— Organizaţia L. A. N. C. din comuna Bologa judeţul Cluj, compusă numai din ţărani români, văzând că este nevoie, în toamna anului 1918 au format o „Gardă Naţională".

După ce au curăţit comuna de lepra jidovească, această gardă a luptat alăturea de bravele Armate Române până ce au alungat bandele evreo-magyare peste Tisa.

Reintorşi acasă acei Legionari ca să nu mai fie sclavi iară... au înfiinţat o frumoasă Cooperativă de producţie şi consum, o Bancă Populară şi un Cerc Cultural al „Astrei".

Cum aceşti legionari s'au născut intr'o comună cu pământ neproductiv, ca să-şi câştige existenţa lor de traiu până la înfăptuirea României-Mari, au trebuit ca şi părinţii lor, să muncească la „Minele de granit din Poeni", o societate pur jidovească. Cu ajutorul cooperativei lor, aceşti legionari şi-au deschis ei singuri alte Mine de granit, unde sunt plătiţi de aceia cooperativă cu 100—150% mai bine ca la societatea jidovească. Şi cu toate a-

.cestea, ei vând materialul lor cu 50—100% procente mai eftin, cu toate că materialul lor este mult superior față de materialul jidanilor, ceia ce a avut ca urmare că, toate primăriile din Transilvania se aprovizionează cu cuburi de granit pentru pavarea străzilor, numai dela Cooperativa „Bologna" inființată de Legionarii L. A. N. C. Iar începând dela 3 Ianuarie a, c. au furnizat și pentru primăria Capitalei peste una sută vagoane, de piatră formată cuburi. Este cam dureros însă, că pentru capitală nu au putut să furnizeze până acum direct, ci prin intermediari. Sperează însă, că și acolo vor putea furniza direct, după cum furnizează și altor primării.

Asemenea dela Banca Populară a lor, acești legionari se împrumută cu dobândă de 15—18% și primesc la depuneri 15%, până când Băncile jidovești plătesc la depuneri 12% și iau dela țărani, la împrumuturi, 30—40%.

Cu ajutorul cooperativei lor și a bunilor creștini, acești Legionari și-au zidit în comuna lor săracă, una dintre cele mai frumoase biserici ce se poate vedea pe sate, fiind clădită în întregime cu turn cu tot, din piatră de granit. Iar ca să arate lumii că sunt nestrămutați în credința străbună, acești Legionari, au sculpat pe turnul acelei biserici din granit două svastici, cari țin deasupra lor o frumoasă cruce tot din granit, ca semn că Legionarii acestei comune cari au știut lupta vitejește în 1918—19, în luptele dela Ciucia și Pisa, vor lupta și pe viitor pentru H. R. N. („Hristos, Rege, Națiune") contra tuturor liftelor păgâne.

Tot cu ajutorul Cooperativei și a Băncii lor, acești țărani simpli, au început adunarea materialelor și cioplirea granitului necesar pentru zidirea și a unei Case Naționale, pentru care scop au și cumpărat un teren în mijlocul comunei, cu suma de Lei 50.000, care sumă a și fost achitată încă în anul trecut, în întregime.

Am scris acestea, ca să arăt Domnului dela „Patria", că Legionarii L. A. N. C. pe lângă că pun la respect din când în când câte un perciunat obraznic, mai luptă și pentru ridicarea țăranului român, și că s'au ocupat cu ideia cooperatistă înainte de a le trage Domnia-lui atențiunea. Se vede că Domnii dela susnumitul ziar sunt prea ocupați cu reclamele firmelor jidovești și nu au timp să urmărească cu ce greutăți luptă cooperatorii la sate față de puhoiul galițian.

Ioan Potra.

RECENZII.

Cartea vremii

— „Mustul care fierbe" de Octavian Goga. —

„Mișcarea studențească e o isbucnire de protestare a instinctului de conservare la noi, un strigăt de afirmare a adevărurilor organice ale unui neam, nesocotite de inconștienți sau batjocurite de elemente distructive interesate".

(O. Goga: Mustul care fierbe).

Acum câteva zile au eșit de sub tipar două opere noui, cari au produs mare vâlvă.

Una din ele este o colecție dezordonată și neinteligentă de bârfeli politice, lipsită de coesiune logică și plină de murdărie. Ici colea, câte o desvăluire mai picantă, care va servi cronicarului atunci când va construi un tablou fidel al trecutului, în care corupția, ticăloșia si tartuffismul joacă cun rol atât de important. De aceia lectura *„Notelor politice"* a lui *Alexandru Marghiloman*, fost sforar al politicianismului țării românești, te umple cu desgust și deziluzii. Nu pentrucă ar aduce o critică sistematică și constructivă decadentismului vieții noastre publice și sociale contemporane; ci pentrucă vrea să ne descurajeze și să ne răpească orice nădejde într'o posibilitate de asanare a crizei morale, în care se sbate azi țara. El vrea se ne prezinte un acces acut și trecător, drept o boală cronică și endemică.

A doua lucrare apărută în vitrinele librăriilor și asaltată de armata cetitorilor setoși după pagini de lumină, adevăr și directive, a produs o impresie diametral opusă celei dintâi. Nu, cinci tomuri, pline de vid intelectual și moral, ci un singur volum concentrat, substanțial, penetrat de un intelectualism înalt și de o neîntrecută incisivitate critică, iată cadrul prețios, pe care l-a făcut *Octavian Goga* admiratorilor și dușmanilor săi. Căci dela cel mai fanatic adorator al poetului sbuciumării românești până la cel mai înverșunat adversar al „Castelanului dela Ciucea", fiecare se închină cu aceeași admirație în fața unui neperitor talent al condeiului și în fața unui vizionar al realităților naționale imanente.

Totuși s'a găsit o speță de indivizi, cari s'au simțit străpunși de săgețile otrăvite, ce li se aruncă din tolba „ideii naționale". Fenomen ce poate fi, de altfel, ușor explicat. N'ai decât să citești paginile pline de avânt răscolitor și de patriotism dinamic, pentru ca să înțelegi că toți paraziții exogeni ai pământului nostru s'au îngrozit de zaherlinul, care se pulverizează asupra lor din *„Mustul care fierbe"*. Căci acesta este titlul sugestiv, simbolic și semnificativ al noului volum.

„Sunt pagini smulse din sbuciumul cotidian, — ne mărturisește autorul în prefață, — crâmpeie din risipirea de suflet pe care o cer problemele noastre de existență. *Toate se reduc la un principiu fundamental de viață, la ideia națională, misterul de procreație a acestui neam și singura lui formulă pentru ziua de mâine.* Astăzi, când totul este încă în prefacere, când societatea noastră neînchegată e **mustul care fierbe**, numai acest crez ne poate ține în picioare.

E un fenomen de sănătate a neamului că noua generația intelectuală afirmă această dogmă și pornește la drum cu lozincile ei. E o garanție că din fierberea actuală vor ieși biruitoare adevărurile noastre organice și că drojdia se va duce la fund."

Iată introducerea programatică al acestei cărți, care reunește o serie de articole publicate de autor în cunoscuta și apreciata revistă „Țara Noastră"

Valoarea operii crește însă în proporții gigantice, dacă ținem în vedere împrejurările, în cari a apărut.

Să dai la lumina zilei Tu, Ministru al afacerilor interne, întreg crezul tău, pe care l'ai drămuit cu o apostolică persistență, pe când țineai în mână condeiul de gazetar, iată un act de suprem curaj civic, la înălțimea pildelor antice.

Nu să-ți construiești o trecătoare armă demagogică, pe care să o arunci în cămara de vechituri, când ți-ai ajuns scopul, venind la putere, ci să înalți cu brațul tău curajos, pe care apasă întreaga răspundere a guvernantului, sabia fulgerătoare a ideologiei tale, iată ce înseamnă mai mult decât curaj: eroism.

Acest lucru îl înțelege foarte bine streinii și înstrăinații deopotrivă. Dar mai ales jidanii. De aceia au sărit ca mușcați de viperă, năpustindu-se asupra cărții apărute cu tot arsenalul invectivelor murdare, a calomniei perfide și a durerii și îngrijorării neascunse. Nu voiu reproduce seria nesfârșită de impotente critici, apărute în toate Monitoarele Sărindarului, ci voiu cita singur numai părerea dlui *Horia Carp*, cum se numește emfatic de prezent Președintele „Uniunii Ovreilor Pământeni". Acest specimen iudaic, care în afară de un nume schimbat cu ajutorul toleranței noastre legii a numelui, nu are nimic comun cu „România-Mare", scrie în *„Curierul Izraelit"* (Anul XX, No. 19 din *22* Maiu 1927) următoarele: „Ceeace-și poate îngădui dl Cuza sau oricare alt cuzist, nu poate și nu trebuie să-și îngăduească un ministru al țării, răspunzător pentru ordine și lege. Și totuș ministrul de interne Octavian Goga a reeditat tocmai acum ceeace a scris ziaristul Goga în anii din urmă. Dl ministru Goga a comis un păcat, un păcat împotriva bunei ordine în țară: *pentrucă prin tot cuprinsul său, acest volum e un imn de slavă pentru toată agitația și pentru tot ce face studențimea, chiar și pentru actele ei de violență, chiar și atunci când comite omucideri.* Acest lung si repetat *hosana* pentru toată mișcarea studențimei, care e îndreptată cu toate violențele ei numai împotriva evreilor ce e altceva decât antisemitism? Scrisul dlui Goga mai păcătuiește de prea mult talent și prea multă inteligență, așa că e cu atât mai primejdios prin încurajarea ce-o dă răscolitorilor urii și propovăduitorilor violenței".

Iată câteva spicuiri din aprecierile furioase, îmbrăcate într'un veșmânt politicos, dar destul de diafan pentru a lăsa să se întrevadă formele hidoase ale urii implacabile.

Ii trebuie oare o mai bună recomandație acestei cărți în fața milioanelor de buni români, cari au răsărit din seva pământului nostru?

*

Dar mai ales studențimea luptătoare este obligată la mare recunoștință cu ocazia apariției acestui volum. Căci ei îi sunt dedicate aceste pagini, în cari gândirea matură a politicianului se asociază cu sensibilitatea seismografică a literatului, pentru a crea un nou far luminător deasupra talazurilor oceanului întunecos, pe care plutește majestuos „dreanghourt„-ul studențesc.

O spune autorul, chiar în introducere: *„Cu nădejdea marilor premeniri închin cartea mea tinerei generații".*

Cultul, pe care-l are poetul față de studenți și-l mărturisește respicat: *„D. Voastră, studenți prin instinctul suveran al tinereții, prin impulsul de idealism al vârstei și prin acel spor de simțire care e apanajul firesc al generațiilor viitoare, ați sesizat o primejdie și v'ați pus deacurmezișul ei".* [1])

Iar primejdia, pe care au sesizat-o studenții, este descrisă în culori stridente și fulgerătoare: „Din toate părțile granițele ne sunt invadate de musafiri cu privirea scrutătoare, semănători de corupție și de blesteme, făcând să crească spuma incertă a orașelor și trezând o dâră de penibilă descurajare în sufletul neprihănit al țăranilor noștrii. *Acest val de străinism crește necontenit, ca o coloană de cuceritori ivindu-se de pretutindeni și lăsând în urmă o filozofie amară, convingerea lor cea mai fermă că nouă de aceia ne-a fost dat să eșim din robia egipteană, ca să intre ei în Canaan.* [2])

Iată accente profetice, rostite de un om politic, de primul Ministru al României care a înțeles tainele adânci ale sufletului tineresc. Acel suflet care se frământă de patru ani de zile, pentru a duce la izbândă crezul său neprihănit.

Această părere e turnată și în următoarele cuvinte: „Dela războiu încoace pentru întâia oară tineretul se mișcă împins de intuiția lui ca să afirme adevărurile de rasă".[3])

De aceia vede el viziunea clară a viitorului: „Pe ruinele negustorilor de tot felul se ridică unde limpede a energiilor populare *și miile de băieți, cari au pus tricolorul la butonieră, ne fac să credem că ideia națională e pe cale de a-și înstăpâni evanghelia ei".*[4])

„Energiile desrobite ale țării trebuie să se așeze la locul de întâietate ce li se cuvine și dacă cineva vrea să oprească sau să întârzie acest proces de normalizare protestarea noastră îl va mătura din drum, ca pe orice zăgaz menit să înfrâne un acces tumultuos de forțe . . ."[5])

*

In partea închinată *„Cultului tinereții"*, care se începe cu o revelatoare meditație la mormântul Iancului din Țebea și care evocă importantul rol jucat de tineretul revoluționar dela 1848, se înșiră o serie de articole luminoase, pline de căldură, dragoste și înțelegere față de aspirațiunile și problemele vieții studențești.

Le premerge reproducerea memorabilei conferințe rostite în teatrul național din Cluj, în fața studențimei despre **„ideia națională"**.

„Vânt de primăvară"[1]) și *„Spre alte orizonturi"*[2]) sunt două articole, cari buciumă prevestirea viitorului.

Cu ocazia opririi congresului studențesc, de către guvernul liberal, autorul toarnă accente de adâncă revoltă în articolul *„O nedreptate"*.

Cu câtă căldură susține Goga pe eroul studențimei *Ionel Moța*, care a tras într'o canalie de laș trădător, dând astfel țării exemplul *„Unui caz de conștiință.*[3])

Iar bucuria cu ocazia achitării martirilor dela Văcărești, cari au „complotat" pentru a salva neamul, se găsește exprimată în articolul *„După achitarea studenților"*[4]). Cauzele acestui „complot" sunt analizate în tainele ei psihologice. *„Poporul românesc întreg, în prima lui perioadă de după unire, își afirmă nemulțumirea pentru năvala străină, care l'a copleșit, pentru exploatarea frivolă a energiilor lui cheltuite pe seama altora și pentru spiritul distructiv, propagat în rândurile noastre ca o răsplată a atâtor binefaceri".*

„O mare rușine"[5]) este titlul celui mai sugestiv articol din întregul volum. El atacă vehement „marea rușine" de-a se susține bursieri jidani în străinătate, în locul studenților merituoși români. Asupra acestui important pasagiu ne rezervăm dreptul de-a mai reveni.

Zdravăna bătaie, pe care a mâncat-o dela studenții clujeni, înstrăinatul vagabond umanitarist Costa Foru, e judicios comentată și explicată sub titlul *„Violență și retorsiune"*[6])

Ciclul articolului închinat tineretului se termină cu sguduitoarele vibrații ale unei amenințări dârze, ce se îndreaptă contra celor „oploșiți pe un pământ bine cuvântat, cari să-și de-a seama că prin provocări îndrăznețe se împinge la extrema limită bătrânească răbdare a unui popor". [7]) Aceste cuvinte au fost scrise, sub

1) c. f. „Mustul care fierbe", p. 38.
2) Op. cit., pag. 30.
3) Op. cit., pag. 48.
4) Op. cit., pag. 49.
5) Op. cit, pag. 55.

1) Op. cit., pag. 45.
2) Op. cit., pag. 51.
3) Op. cit., pag. 65.
4) Op. cit., pag. 71.
5) Op. cit., pag. 77.
6) Op. cit. pag. 83.
7) Op. cit., pag. 89.

titlul *„Luați aminte!“* [1]) cu ocazia procesului lui *Zelea Codreanu*, răsbunătorul crunt al românismului ultragiat de polițaiul Manciu.

Părerea lui Octavian Goga, asupra acestui istoric eveniment, este că: *„Procesul tânărului student în realitate nu e a lui. E un proces colectiv cu mii de tentacule, înfipte în crezul mulțimilor.“* [2])

*

După „Cultul tinereții“ urmează alte pasagii tumultuoase, în care se cravașează **„Presa de negustorii“**.[3])

„Indivizi certați cu legea și cu sintaxa fac pe cenzorii moravurilor și retranșați după paravanul unui ziar, prezenți pretutindeni și pururea anonimi pomanagii de toate ușile vorbind de demnitate, lachei ai capitalismului și predicatori ai democrației ei speculează instinctele josnice ale mulțimii pe care le schimbă în bilete de bancă“, [4]) iată clișeul bine developat și precis fixat al „gazitarilor“ jidanii, care învenineează cu scrisul lor pestilențial sufletul națiunii.

De aceia **„In numele ideii naționale ultragiate, în numele onestității și a talentului să măturăm canaliile din drum făcând să se înece în scârba si indiferența tuturora exhibițiile lor. Sufletul românesc trebue să treacă prin această radicală despăduchere morală.“** [5])

*

„Mustul care fierbe“[6]) este capitolul analitic al psichologiei regionalismului și a sociologiei noastre naționale contimporane.

„Precursorii din Ardeal“[7]) este o luminoasă galeria de tablouri, în care un penel de măestru ne zugrăvește, în culori neperitoare, figurile simbolice ale unui Coșbuc, Iosif Vulcan, Avram Iancu, Șaguna, Părintele Lucaci, Aurel Mureșianu și Badea Gheorghe.

Problema *„minoritățile și vecinii“*[8]) e disecată într'un capitol special.

„Problemei religioase“[9]) îi este închinat un alt capitol, plin de cuvioasă cucernicie și de adâncă pătrundere a misterelor credinței strămoșești.

Ultimul și hotărâtorul capitol poartă titlul *„Ofensiva națională“*.[10])

1) Op. cit., pag. 87.
2) Op. cit., pag. 88.
3) Op. cit., pag. 93—16.
4) Op. cit., pag. 132.
5) Op. cit., pag. 138.
6) Op. cit., pag. 165—241.
7) Op. cit., pag. 145—314.
8) Op. cit., pag. 317—354.
9) Op. cit., pag. 357—385.
10) Op. cit., pag. 385—456.

Asupra acestuia încă vom reveni.

*

Conținutul succint al *„Mustului care fierbe“*, să fie complectat și cu o mențiune foarte elogioasă pentru eleganta și ireproșabilă înfățișare a condițiunilor technice, în care a apărut.

Prin conținut și format, noul volum constituie un decor principal pentru biblioteca fiecărui intelectual român și în special a studentului.

Cetind ideile profetice ale catehismului „ideii naționale“ fiecare își va potoli setea sufletească pe care o resimte în timpul acesta de secetă intelectuală, în care arșițe dogorâtoare a parazitismului, îmbrăcat în zale de aur, pârjolește conștiințe și cumpără talente.

Dacă cele scrise în acest volum de către scriitorul Goga înseamnă un program de muncă politică, fecundă și recunoscătoare, a Ministrului de interne, atunci, „Studenți creștini din România-Mare“ plecați steagul vostru de luptă în fața noului îndrumător.

Sorbiți, picur de picur, *„mustul care fierbe“*, pentruca să pătrundă prin vinele și arterele voastre în inima caldă al studenților luptătoare.

Căci această carte este:

„Cartea vremii“.

Caius Bardoși.

Parastasul dela mormântul lui C. Negri

— Vorbirea dlui Gh. Sion. —

Școala primară de băeți „C. Negri“ și Banca populară „C. Negri“ din Tg.-Ocna au făcut, ca în toți anii, un parastas la mormântul marelui patriot Costache Negri dela Biserica Răducanu, în ziua de 21 Mai a. c. Un sobor de preoți a oficiat la mormânt, fiind de față la această pioasă ceremonie, gimnaziul de băeți și fete, școlile primare, autoritățile și un numeros public.

După serviciul divin a luat cuvântul preotul Dr. Comănescu, care a ilustrat viața acestui mare patriot prin cuvinte înălțătoare.

Dl Gh. Sion, care a fost invitat și a venit anume din Cluj, — ca unul care a participat la înmormântarea lui C. Negri în anul 1876, fiind un intim al casei și familii acestuia, într'o vibrantă și patriotică cuvântare a evocat memoria acestui mare patriot, care după ce și-a îndeplinit misiunea sa politică — văzând realizată unirea principatelor, s'a retras pentru restul zilelor la Tg.-Ocna pe malul Trotușului.

Făcând o paralelă a valoarei oamenilor politici din generația din care făcea parte C. Negri cu a celor de azi, pe aceștia din urmă numai oficialitatea cu trimbițe și surle îi duce la mormânt pe când poporul rămâne mut și rece; astfel că pomenirea cum e cea de azi, când școala, biserica și poporul iau cu evlavie parte, — se apreciează mult faptele mărețe și patriotismul a acelor oameni mari.

C. Negri a fost cel mai mare stăruitor al desrobirei țiganilor, după cum marele bărbat de stat M. Cogălniceanu, printr'o simplă circulară a acordat drept de cetățenie, armenilor.

Deși pe vremea lui pericolul evreiesc nu era așa de mare, ca în zilele noastre, însă ca om mare politic l'a prevăzut, în cât el îi caracterizează pe jidani foarte bine cum sunt și vor rămâne în vecii vecilor, o „lepră.“

De aceea aceste minorități care trăesc pe pământul și din sudoarea poporului român, să vină la simțul realității, contribuind la propășirea neamului românesc.

De aceea generațiile presente și viitoare să se pilduească după faptele mărețe ale marilor patrioți din trecutul neamului.

Dnii N. Păslaru, directorul școalei primare și N. Vlasie, institutor și casierul Băncei populare, au arătat amănunțit viața și faptele patriotice ale lui C. Negri.

Corespondent.

Ne sosesc numeroase reclamațiuni că revista nu ajunge regulat la destinație. Rugăm pe toți onor. noștri abonați, să ne comunice, care numere le lipsesc pentru a le întregi colecția.

In al doelea rând să se intereseze la poștă, de nu cumva vre-un poștaș (factor sau alt funcționar) se face unealtă Jidovilor nimicind Revista, în loc s'o ducă adresatului, iar despre cele constatate să ne încunoștiințeze.

INFORMAŢIUNI

STUDENŢEŞTI

Bustul Profesoului Paul la Cluj. Studentele Căminului din Calea Moţilor s'au hotărât să ridice un bust întemeietorului acestui cămin, Profesor I. Paul, un savant pedagog şi român de suflet, care a decedat anul trecut.

Acest semn de omagiu şi de pioasă recunoştinţă, face onoare studentelor române!

INTERNE

Sinagoga din Bălţi: Din Bălţi ni se comunică următoarele:

O comunitate evreiască „Iavna" a început a zidi acum trei ani o sinagogă la cinci metri depărtare de o biserică creştină. Episcopia arătând cazul Ministerului de culte, construcţia a fost oprită.

De atunci, oridecâteori, sunt alegeri locale, sau schimbări de miniştri la departamentul cultelor, un avocat *Weisbuch* din localitate şi alţi politiciani români de afaceri evreeşti, au cercat să dobîndiască dreptul de a continua sinagoga aceia, dar maşinaţiile lor n'au izbutit.

Acum, — *în lipsa dlui Goldiş, dus la Roma* — funcţionarii ministerului au dat această învoire.

Deşi episcopia protestează totuşi trebue luate toate măsurile ca simţul religios al creştinilor şi cel naţional să nu sufere umilire evreiască.

Rugăm pe d. ministru Goldiş, să vadă cine a dat asemenea învoire evreilor din Bălţi.

*

Lupta antialcoolică. Adunarea membrilor fondatori şi iniţiatori ai Asociaţiei „Sănătatea Socială" precum şi a personalităţilor şi societăţilor care se ocupă cu problema antialcoolică, se va ţine la Bucureşti în ziua de 2 Iunie a. c.

La ordinea zilei:

1) Deschiderea discuţiunilor şi comunicările membrilor sau delegaţilor societăţilor din ţară precum şi propunerile ce au de făcut — maximum 8 minute pentru fiecare.

2) Discuţiuni asupra modalităţei organizărei congreselor regionale din Bucovina, Basarabia şi Banat.

3) Programul acestor congrese. Legătura cu Asoc. „S. S."

Tot în acest timp va avea loc primirea d-lui Hercod, directorul biuroului Internaţional contra Alcoolismului dela Lausanne, care soseşte la 31 Mai, seara.

*

Cât s'a băut în judetul Iaşi? Cetim în „Lumina Satelor" din 23 Maiu a. c., următoarele: Medicul şef al judeţului Iaşi a făcut o statistică despre cât s'a beut în anul trecut în judeţul Iaşi. Statistica arată cifre înfiorătoare. Numai rachiu s'a beut aproape la 100 de mii de litri, iar vin de cel fabricat din crâşmele jidanilor peste 400 de mii de litri.

Faţă de aceşti numeri, statistica judeţului arată că în judeţ se află 211 şcoli din cari însă nici jumătate n'au local propriu. Cele mai multe sunt „instalate în bordeie scunde, cu ferestruice prin care nu pătrunde nici aerul, nici soarele, nici lumina. Astfel de şcoli primejduesc sănătatea copiilor şi ajută oftica"...

Oare când va înţelege neamul nostru că şcoala trebue să fie mai luminoasă, mai mare decât crâşma?"

*

Accidentul dlui Gh. Sion. Marele patriot *Gheorghe Sion*, generosul cetăţean de onoare al Clujului, a suferit un accident în ziua de 26 Maiu a. c., lovit fiind de un autobus în Piaţa Unirii din Cluj. Leziunile contractate fiind uşoare, sperăm că în curând vom putea saluta pe iubitul fruntaş al „Ligii Apărării Naţionale Creştine", sănătos şi vioiu, aşa cum l'am cunoscut în tot deauna. Ii urăm deci în numele nostru şi al studenţimei, care-l consideră drept un adevărat părinte sufletesc, grabnică însănătoşare.

EXTERNE

L. A. N. C. în America. Un român inimos, emigrat în America, fratele *Vasile Bucaciuc*, din Detroit Michigan, ne-a trimis o veste, pe care o salutăm cu entusiastă bucurie. Odată cu abonarea revistei noastre şi comandarea alor 8 din cele mai principale opere ale literaturii antisemite româneşti, ne aduce la cunoştinţă că el „aderează la principiul naţional, deci vrea să fie la curent cu toate cele despre mişcarea antisemită".

„*Totodată vă încunoştiinţăm* — scrie fratele Bucaciuc, — *că suntem decişi să înfiinţăm şi aici L. A. N. C.*" Imediat după constituire ne va anunţa.

Această ştire laconică, aşa cum cere spiritul practic american, dar cu atât mai cuprinzătoare, ne umple cu vie bucurie şi adâncă satisfacţie.

Iată cum modesta mişcare studenţească, începută cu atât elan acum patru ani şi întinsă, pe urmă, în întreaga ţară, sub forma unei mari lupte de apărare naţională, — a trecut acum Oceanul şi a pătruns şi la fraţii noştrii iubiţi din America. Ei şi-au înţeles datoria şi vor duce la îndeplinire misiunea sfântă de-a ne susţine mişcarea.

Fratele *Bucaciuc* ne-a trimis, prin banca „Timişana" şi suma de 1000 Lei, pentru care-i mulţumim călduros.

Exemplul său vrednic, de român adevărat, în care conştiinţa naţională nu a fost slăbită de miile de Kilometri, ce ne despart de el, poate servi drept vrednic de imitat tuturor fraţilor americani.

Strângeţi-vă rândurile, voi harnici şi cinstiţi muncitori ai lumii noui, încălziţi-vă la focul sacru al naţionalismului intransigent, luminaţi-vă la candela aprinsă a creştinismului integral.

Şi întindeţi, cu toţii, mâna voastră frăţească nouă, celor rămaşi în lumea veche.

Căci noi vă îmbrăţişăm cu dragoste şi cu ochii scăldaţi în lacrimi de bucurie!

Să trăiţi şi cu Dumnezeu înainte!

*

Anglia rupe relaţiile cu Iudeo-Rusia. In sfârşit guvernul englez, după lungi pregătiri, s'a hotărât să rupă orice relaţie diplomatică cu guvernul bolşevic al Rusiei. Această desmetecire, cam tardivă, dar încă destul de oportună, va trezi poate din nepăsare toate statele naţionaliste şi creştine ale lumii.

Colosul bolşevic se izolează tot mai tare. In curând se va trezi şi ţărănimea rusească şi creştină cu nesfârşitele milioane a fiinţelor ei obidite.

De răzbunarea lor, să-i ferească Iehova, pe Trotzki—Braunstein şi pe ortacii bandei sale criminale!